

16 Φεβρουαρίου 2015

**Αν πεθάνεις, πριν πεθάνεις, δεν θα πεθάνεις,
όταν πεθάνεις!**

/ [Πεμπουσία](#)· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

ΤΟ ΑΡΘΡΟ ΑΥΤΟ ΤΟ ΕΓΡΑΨΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ ΤΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ ΚΑΙ ΑΦΙΕΡΩΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΜΑΚΑΡΙΣΤΟ ΑΔΕΛΦΟ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΘΑΡΡΙ ΜΟΝΑΧΟ ΚΥΡΙΛΛΟ ΧΑΤΖΗΠΕΤΡΟ ΠΟΥ ΕΦΥΓΕ ΓΙΑ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ ΧΘΕΣ ΒΡΑΔΥ 1 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2015 ΛΙΓΟ ΜΕΤΑ ΤΟ ΔΟΞΑΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΗΣ ΥΠΑΠΑΝΤΗΣ: ΑΝΟΙΓΕΣΘΩ Η ΠΥΛΗ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ ΣΗΜΕΡΟΝ!!!

ΑΡΘΡΟ ΣΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΓΝΩΜΗ ΣΗΜΕΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ 02-02-2015

Η ζωή μας είναι μία πορεία. Μία πορεία από τη γη στον ουρανό, που σημαδεύεται όμως από πολλές στάσεις. Ανάλογα με το πώς αξιοποιούμε αυτές τις στάσεις και τί εχέγγυα σωτηρίας έχουμε, επιβιβαζόμαστε ή αποβιβαζόμαστε σε ένα ξεχωριστό και ιδιαίτερο τραίνο. Το τραίνο της ζωής μας το οποίο από εμάς εξαρτάται εάν οδηγηθεί σε ασφαλή προορισμό.

Βασική προϋπόθεση είναι αυτή η πορεία να γίνει με ένα γνήσιο και αυθεντικό τρόπο χωρίς λοξοδρομήσεις, γιατί κάθε άνθρωπος είναι μοναδικός και ανεπανάληπτος.

Το ερώτημα βέβαια που προβάλλει είναι το εξής: Ισχύει το: αν πεθάνεις, πριν πεθάνεις, δεν θα πεθάνεις, όταν πεθάνεις; Το είχα πρωτοδιαβάσει στο κελλί ενός μοναχού στο Άγιον όρος και μου είχε κάνει μεγάλη εντύπωση. Φαντάζει δυσκολοκατανόητη σαν έκφραση γι' αυτό πολλοί την χαρακτήρισαν ως λογοπαίγνιο. Άλλοι είπαν ότι είναι αληθινή πνευματική παροιμία. Από την ορθή σημασία της αποκαλύπτεται όλο το μεγαλείο της Ορθοδοξίας, αλλά και το διέξοδο

που αναζητά σήμερα ο κουρασμένος γνωσιολογικά άνθρωπος ο οποίος σαστισμένος από την περιρρέουσα ατμόσφαιρα δεν αφήνει χώρο για να αναδειχθεί η οντολογική δυνατότητα του θανάτου.

Πολύ απλά η φράση αυτή σημαίνει ότι θα πρέπει να πεθάνει μέσα μας κάθε κακία, κάθε μίσος, κάθε πλεονεξία, κάθε είδους εμπάθεια. Εάν στη θέση όλων αυτών φυτρώσουν αρετές και πόθοι ιεροί και αιώνιοι τότε βρήκαμε το κλειδί της επιτυχίας. Εάν το πάθος γίνει πόθος μιας άλλης ζωής τότε χαλυβδώνεται ο άνθρωπος, θωρακίζεται και δεν φοβάται τον θάνατο. Αυτό βέβαια ισχύει για τον άνθρωπο της πίστεως ο οποίος αγωνίζεται, αγωνιά, προσπαθεί και ακόμη περισσότερο καταφέρνει με ψυχική αντοχή να ξεπεράσει την μοναξιά, την αβεβαιότητα, την λύπη αλλά και το υπαρξιακό κενό που του δημιουργούν οι διάφορες μορφές θανάτου.

Ένας ασκητής αγωνιζόταν σε όλη του την ζωή χωρίς να φοβάται τον σωματικό θάνατο, προετοιμάζοντας τον εαυτό του και λέγοντας: Θέλω να πάω στον παράδεισο, για να μην με βλέπει ο Θεός στην κόλαση και στενοχωριέται. Βέβαια οι άνθρωποι σήμερα προσπαθούν να αποκρύψουν οτιδήποτε έχει σχέση με την φθορά και τον θάνατο επειδή φοβούνται, αν και ο σωματικός θάνατος, ο χωρισμός δηλ. της ψυχής από το σώμα είναι όπως λένε οι Πατέρες ευεργεσία αλλά και ο πιο βέβαιος σταθμός που όλοι μας θα περάσουμε.

Η προσοχή μας πρέπει να είναι στραμμένη σε μία άλλη μορφή θανάτου που είναι πιο οδυνηρή. Είναι ο θάνατος της ψυχής και ο χωρισμός του ανθρώπου από τον Θεό. Είναι ο λεγόμενος πνευματικός θάνατος. Σ' αυτή την περίπτωση δεν αξίζει να ζεις. Αναπνέεις, χωρίς να έχεις ελπίδα και σκοπό. Το μόνο που σε ενδιαφέρει είναι να περνάς καλά και να διασκεδάζεις. Τί αξία όμως και τί νόημα έχει η ζωή σου τότε; Ζεις μία οφθαλμοαπάτη!

Ενώ εάν πνίξεις τα πάθη σου, εάν διορθώσεις τα λάθη σου, εάν ταπεινώνεσαι καθημερινά όσο ζεις, όταν έλθει κάποτε ο φυσικός θάνατος, δεν θα έχεις πεθάνει πραγματικά. Θα ζεις σύμφωνα με τον αψευδή λόγο του Χριστού που λέει: «Ο πιστεύων εις εμέ, καν αποθάνη ζήσεται».

Εδώ είναι το παράδοξο της πίστεως. Πώς μπορεί δηλαδή ο άνθρωπος να μεταποιήσει και να μεταμορφώσει όλες τις οσμές θανάτου που καθημερινά τον πολιορκούν και να φιλοσοφήσει τη ζωή του. Τότε ο θάνατος δεν είναι στάση αλλά ανάσταση. Δεν είναι περιέργεια αλλά ενέργεια. Δεν είναι φρένο αλλά επιτάχυνση για την αιώνια και πραγματική ζωή.

Τελικά αυτό είναι το παράδοξο μυστήριο που ψάλλει η Εκκλησία μας: «όντως φοβερότατον, το του θανάτου μυστήριον». Άλλωστε από την πρώτη ημέρα της εισόδου μας στην εκκλησία με το άγιο βάπτισμα, δεν ζούμε την ταφή και την νέκρωση; Αυτό δεν συμβολίζει η τριπλή κατάδυση στην κολυμβήθρα; Τί λέει και εδώ ο Απόστολος Παύλος; «Όσοι εις Χριστόν εβαπτίσθημεν• εις τον θάνατον

αυτού εβαπτίσθημεν».

Να λοιπόν πώς πεθαίνει ο παλαιός άνθρωπος και πώς ξαναζωντανεύει ο νέος. Πώς νεκρώνεται από την αμαρτία και πως ανίσταται με την μετάνοια με σκοπό την σωτηρία.

Τελικά είναι πρόκληση αλλά και πρόσκληση το να πεθάνεις για να ζήσεις αληθινά. Να ζήσεις μια ζωή που κέντρο δεν θα είναι ο εαυτός σου, αλλά ο Χριστός. Να ζήσεις μια νέα ζωή που αρχίζει από εδώ από την γη και η κατάληξη της είναι ο ουρανός.

Έλεγε χαριτωμένα κάποιος γέροντας. Οι ουρανοί είναι δικοί μας. Εμείς τί κάνουμε για να τους κατακτήσουμε;

π. Νεκτάριος Πόκιας

Πηγή: agiosdimitrioskouvaras.blogspot.gr